

וכל זה כי הילדה
הצעירה ביותר מצאה
לפני הדלת מכתב גדול.
המכתב היה מופנה לכל
הילדים של האישה
הזקנה

שגרה בתוך
הנעל.

האמת היא

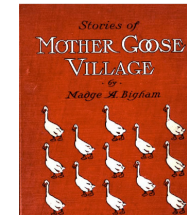
שהאישה הזקנה קיבלה מכתבים רק
לעתים רחוקות, והילדים שלה אף
פעם לא. וזו הייתה הסיבה למהומה.
כולם רצו לפתוח את המכתב.

"שקט, שקט" אמרה האישה הזקנה
"אי-אפשר ככה. אתם משגעים אותי.
מספר שבע, תביא לי את המכתב.

אני אפתח אותו ואתם תקשיבו
כשאקרא."

פיקניק הגלידה של ג'ק

מתוך
"כפר של אמא אווזה"
מאת מגי ביגהם
(1903)

אתם זוכרים את האישה שגרה בנעל
עם המון, המון ילדים?
הנה סיפור על יום אחד בחייהם, עוד
לפני שעברו לבית החדש שלהם.
באותו בוקר בנעל של האישה הזקנה
קמה מהומה גדולה. הילדים
התרוצצו כמו דבורים ולא ניתן היה
להבחין בין הילד מספר שש והילד
מספר עשרים, כל כך התערבבו
ביניהם. והרעש שהקימו... וי!

מאוד. אבל תזכרו" והיא
הרימה אצבע להזהרה
"שלא אראה אף נקודה
של לכלוך על מי מכם. אז
תתחילו מיד לרחוץ את
עצמכם ולשפשף היטב.
תזכרו שסבון הוא זול ומים
חינם. לרגלי התל שלנו זורם פלג
מים. לכו לשם, כל בן ובת,
תשתפשו היטב וכשתגמרו בואו אלי
ובינתיים אכין לכל אחד בגד נקי
ומגוהץ."
הילדים שמחו מאוד ורצו מיד, זה
מעל זה, מהתל שלהם אל הפלג.
תוך שניות נשמעו משם קולות
שקשוק במים, שפשוף ידיים, רגליים
ופנים, כפי שעוד לא נשמעו מעולם.
כל הלחיים נעשו אדומים מהשפשוף.

בנעל נעשה שקט כזה שאפשר היה
לשמוע אפילו סיכה נופלת על
הרצפה. האישה הזקנה החליקה את
הכיפה שעל ראשה ואת הסינור
שלה, שמה זוג משקפיים על אפה
והתחילה לקרוא:
*כא היאדיט שאריט באצא מולאניט
בלה היום, בשעה שתיים אחר
הצהריים, לפיקניק אלידה באצאת
הרקבות. שט יוכלו לשחק ולאכול
לשוכא וצט שקיצת החמה יחזרו
כולט הביתה.*

המלאין

א'ק פא אאא אולנה.

"מכתב נחמד מאוד" אמרה האישה
הזקנה "אתם עוד אף פעם לא
אכלתם גלידה, ולכן תוכלו ליהנות

הם נראו כולם רעננים ומתוקים כמו
בוקר אביבי, והאישה הזקנה הייתה
מאוד גאה בהם. היא אמרה להם

ואז הילדים התיישבו על הסלעים
לייבוש, וסרקו את שערותיהם
הפרועות
באצטרובלים,
שהם מברשות
מצוינות כשאין
טובות מהן.
אחרי שגמרו

חזרו כולם הביתה. האישה הזקנה
בדקה היטב כל אחד ואחת וחיפשה
לכלוכים. היו לה עיניים חדות ובנים
אחדים נשלחו חזרה לפלג המים כדי
לנקות את אוזניהם. אך בסוף כולם
היו כבר נקיים, כמה שניתן היה במים
וסבון. הבנות לבשו סינורים נקיים,
מודפסים יפה, והבנים קיבלו חולצות
מגוהצות עם צווארונים לבנים כמו
שלג.

ללכת ובעצמה עמדה בדלת, חייכה
ונפנפה להם לשלום.
בשעה שתיים בדיוק הילדים הגיעו
לפסגת גבעת הרקפות. שם קיבלו
אותם אמא אווזה וג'ק, והמסיבה
התחילה מיד. היו שם נדנדות
וסחרחרות ועוד משחקים שהספיקו
לכולם. הם התנדנדו וסחררו וצחקו
בהנאה. אחר כך שיחקו עוד בכיסאות
מוסיקליים ובתופסת, עד שאמא
אווזה קראה להם לשולחן הפיקניק.
למעשה זה לא היה שולחן אלא מפה
עגולה וגדולה מאוד פרושה על
הדשא, וכלום התיישבו סביבה.
עיני הילדים נפתחו לרווחה כשג'ק
שם לפני כל אחד כוס גדולה מלאה
גלידה, סל נצרים מלא עוגות וקופסה
בצורת אוניה עם סוכריות ושוקולד.

הם עוד אף פעם לא ראו דבר כזה
בנעל שלהם והם מחאו כף בשמחה.
הם אכלו את הגלידה והעוגות, אבל
שמרו להם את האוניה עם סוכריות,
כדי לאכול אותם ביום אחר, וגם את
הסל היפה, אבל כבר ריק.
עם שקיעת החמה כולם אמרו שלום
יפה לג'ק ונישקו את ידה של אמא
אווזה, וכולם רצו לבית הנעל שלהם,
שמחים ומאושרים.

